

KRIŠTOFU KOLUMBU INDIJE KOMANDIJE

MILE KLOPČIČ

*Ti si ustvaril nam bajno pokrajino,
Komandijo Indijo si jo krstil;
ko si predstavil jo z njeno sijajino,
si za deveto goro nam jo skril.*

*Mar si človeka imel za nevrednega,
da si mu vzel, ko še nisi mu dal,
mar bi ga videl rad venomer bednega,
da bi za večno v tolmunu ostal?*

*Mar naj o njej si le pesmi prepevamo
v dnevih viharjih, sred groze v nočeh?
Naj v hrepenenju po njej omedlevamo?
Naglo, prenaplo živimo v teh dneh!*

*Vse je preklicano, kar je napisano,
danes še zvest, bo že jutri nezvest,
včeraj napisano, danes izbrisano,
včerajšnja vest se sprevrgla je v pest.*

*Svet je kot morje v viharjih razpenjeno,
breg prestopilo je, noče nazaj.
Kje pristanišče nam je namenjeno?
Ti boš krmaril, odgovor nam daj!*

O d g o v o r

*Res, kako naglo živimo v teh dneh!
Včeraj še ste mi prepevali hvalo,
da hrepenenje sem zbudil v ljudeh,
da bi moči in tolažbo dajalo,*

*danes ne veste početi kaj ž njim,
ko vam življenje je čas razviharil,
psujete me, da sanjaški blaznim,
da sem vas s pesmijo vse osleparil.*

*Nič ni na svetu tem svetega bolj,
kakor je pesem in kakor je sanja,
sveta beseda iz pesmi in bol,
bol hrepenenja in pričakovanja.*

*Glejte, zato za deveto goró
skril sem Komandijo Indijo vašo,
skril sem jo vam za deveto vodó,
tam jo odkrijemo bajno in našo.*

*Bolj ko vihar bo besnel in divjal,
prej bom pokazal obalo vam njeno,
bolj se z valovi bo človek dajal,
prej bo življenje ljudem dragoceno.*

*Hvalnice torej viharjem prepevajte,
jadro jih naše veselo lovi.
Ne omedlevajte, morja preštevajte,
ker za devetim deveta dežela ležil*

SLANIKI

PRAVLJICA — INOCENC REVAJ

V plitki kotanji na morskem dnu se je veselilo zlate prostosti nekaj tisoč slaniških mladičev. Njihove matere in člani društva za vzgojo slaniške mladine kakor po navadi niso imeli časa, dolžnost jih je klicala drugam, zato so prepustili skrb za zarod veliki pestunji morju. Tako zaposlenemu bitju kakor je morje, se niti ne pozna ena dolžnost več ali manj, zato je tudi to breme prevzelo na svoja ramena. Mladiči so rasli in dorasli polagoma do določene mere, ki je potrebna slaniiku za vstop v šolo.

Seveda niso nikoli zvedeli za viharne seje, v katerih so jim izbirali učiteljico, niti ne, kako je skoro polovica njihovih mater izstopila iz vzgojnega društva, ker niso hotele, da bi »taka« učila njihove otroke. Toda nekega dne je priplavala med skale mlada elegantna slanička, o kateri so dejali,